

ВЪ БАБИНАТА ГРАДИНКА.

Въ бабината градинка църкатъ птиченца. Малката Фанка отиде въ градинката. Тя извади отъ джебъ малкото ножченце, за да си рѣже хлѣба и ябълката, шо ѝ даде баба ѝ. Изхрупка най-напредъ ябълката, а после започна хлѣба. Тогава едно малко птиченце долетѣ и почна да се вие около нея. После дойде второ, трето. Десетъ, дваисетъ, трийсетъ долетѣха около Фанка. Всички бѣха хубави, и всички пѣха. Отначало Фанка не разбираше, какво желаятъ тѣ. Ала тя скоро забеляза, че искатъ хлѣбецъ. Фанка слушаше малкитѣ пѣвци и хвърляше имъ трохички, които не успѣваха да падатъ на земята, защото птичкитѣ ги хващаха още въ въздуха.

Фанка забеляза, че всички птички не кълватъ еднакво. Едни, наредени въ кръгъ до краката ѝ, чакаха да паднатъ трохичкитѣ въ човкитѣ имъ. Други, напротивъ, летѣха около нея. Тя съгледа дори единъ крадецъ, който безочливо самъ дърпаше отъ хлѣба въ ржката ѝ. Тя ронѣше трохички и хвърляше на всички, ала не всички успѣваха да ядатъ. Фанка разбра, че по-безочливитѣ и хитритѣ не оставяха нищо за другитѣ.

— Това не е справедливо, — казва имъ тя. — Трѣбва всѣко да вземе своя дѣлъ.

Ала никой я не чу. Тя се опита да закриля слабитѣ и да насърдчи нерешителнитѣ, ала не сполучи. Каквото и да правѣше, хранѣше силнитѣ за смѣтка на слабитѣ. Това я сърдѣше.

Трохичка по трохичка всичкиятъ хлѣбъ отиде въ човкитѣ на малкитѣ пѣвци. И Фанка се върна доволна въ кѣши при баба си.

Когато се свечери, Фанка тръгна да си отиде. Тя се спрѣ замислена на прага.

— Бабо? — каза тя.

— Какво искашъ, миличка?

— Има ли красиви царски синове измежду птичкитѣ, които изядоха хлѣба ми?

— Сега, когато нѣма вече магесници, царскитѣ синове не могатъ да ставатъ птички.

— Сбогомъ, бабо.

— Сбогомъ, Фанке.